

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **F. M.**, zast. JUDr. Petrem Dutkem, advokátem se sídlem Přerov, Blahoslavova 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství, Pozemkový úřad v Přerově**, se sídlem Přerov, Wurmova 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2005, čj. PÚ – 750/05 – 202.2/Fo, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2007, č. j. 22 Ca 194/2005 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2005, čj. PÚ – 750/05 – 202.2/Fo. Tímto rozhodnutím žalovaný schválil návrh komplexní pozemkové úpravy v území s nedokončeným scelovacím řízením v katastrálním území Újezdec u Přerova, zpracovaný firmou AGERIS s. r. o., číslo zakázky 2/03-NS, ze dne 28. 8. 2003. Krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu:

Dle kopie scelovacího operátu, scelovací mapy nového rozdělení, rejstříku držebností a rejstříku náhrad, jež jsou založeny ve správním spise, proběhlo ve vztahu k pozemkům nyní ve vlastnictví žalobkyně v letech 1948 – 1953 scelovací řízení, kdy však scelování nebylo dokončeno, bylo přerušeno před závěrečnou fází, nové pozemky nebyly v terénu výtýčeny a nebyl proveden zápis nového stavu v pozemkových knihách.

Na základě postupní smlouvy ze dne 12. 9. 1956 č. d. 31/57 získala žalobkyně do svého vlastnictví od J. a A. K. jako postupitelů níže uvedené nemovitosti: a) podsedeček č. 10, st. pl. č. 65

stodola, 67 st. pl. stavení č. 10, p. č. 49 zahrada a pozemky p. č. 116, 129, 192, 234, 340, 381, 458, 465, 485, 487, 507 role, 580 louka, 662, 679, 699, 740, 776, 777 role, 729, 751, 111, 128, 198, 235, 239, 380, 411, 457, 464, 484, 486, 506 role, 566/2, 590 louka, 657, 675, 692, 763, 764, 117 role vl. č. 15 k. ú. Újezdec připsané postupitelům podle not. spisu ze dne 14. 11. 1913 a odevzdací listiny ze dne 27. 1. 1927; b) pozemky p. č. 669/1, 670/1, 671, 672, 673 vesměs role vl. č. 13 k. ú. Újezdec, připsané podle kupní smlouvy ze dne 10. 11. 1943; c) pozemky p. č. 342, 341 role vl. č. 29 k. ú. Újezdec připsané podle směnné smlouvy ze dne 19. 3. 1921 a odevzdací listiny ze dne 27. 1. 1927 a not. spisu ze dne 24. 1. 1927; d) pozemky p. č. 517 a 687 role vl. č. 244 k. ú. Újezdec, připsané podle tržové smlouvy ze dne 3. 7. 1914 a odevzdací listiny ze dne 27. 1. 1927 a not. spisu ze dne 24. 1. 1927; e) pozemek p. č. 3271 vl. č. 5459 k. ú. Přerov, připsaný podle kupní smlouvy ze dne 10. 11. 1943. Dále pak J. K. postoupil žalobkyni své nemovitosti: a) pozemky p. č. 197, 698, 792, 593 a 793 vl. č. 448 k. ú. Újezdec, připsané mu podle odevzdací listiny ze dne 22. 5. 1933; b) ideální 1/79 při pozemcích p. č. 232/20, 445/6 a 446/5 role vl. č. 361 k. ú. Újezdec, připsanou dle tržové smlouvy ze dne 1. 10. 1947. Jako vlastnice těchto nemovitostí byla zapsána na knihovních vložkách č. 13, 15, 29, 224, 361, 448.

Výsledky nedokončeného scelovacího řízení byly zapsány do evidence nemovitostí v roce 1981. Na LV č. 500 pro k. ú. Újezdec u Přerova je žalobkyně zapsána jako vlastnice pozemků evidovaných zjednodušeným způsobem č. PP 455, PP 503, PP 509, PP 658, PP 667, PP 787, PP 801, PP 806, PP 814 a PP 820.

Kupní smlouvou ze dne 3. 3. 1988 žalobkyně prodala Československému státu, Přerovským strojírnám, n. p. Přerovu, část pozemku – louky p. č. 455 o výměře 9190 m², zapsané na LV č. 500 v k. ú. Újezdec, oddělenou podle geometrického plánu střediska geodezie v Přerově č. 08892331 ze dne 11. 2. 1988, a to díl „b“ o výměře 3383 m².

Podáním ze dne 9. 12. 1992 uplatnila žalobkyně s odkazem na postupní smlouvu ze dne 12. 9. 1956 č.d. 31/57 a kupní smlouvu ze dne 3. 3. 1988 nárok podle § 14 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., o půdě, event. podle § 11 odst. 2 téhož zákona u Okresního pozemkového úřadu v Přerově, který však její žádosti na vydání pozemku p. č. 455 díl „b“ o výměře 0,3383 ha v k. ú. Újezdec rozhodnutím ze dne 3. 3. 1995, č.j. PÚ 5387/92-201/4 Vo, nevyhověl.

Oznámením žalovaného ze dne 14. 7. 2003, č.j. PÚ-202.2.1047/2003-Fo, bylo zahájeno řízení o pozemkové úpravě v území s nedokončeným scelovacím řízením v k. ú. Újezdec s tím, že předmětem pozemkové úpravy v katastrálním území s nedokončeným scelovacím řízením jsou všechny pozemky nacházející se v katastrálním území, ve kterém nebylo dokončeno scelovací řízení podle dříve platných právních předpisů (zákon č. 48/1947 Sb., o některých technicko-hospodářských úpravách pozemků; vládní nařízení č. 171/1940 Sb., o scelování hospodářských pozemků a jiných úpravách pozemkové držby) bez ohledu na dosavadní způsob jejich využití a existující vlastnické a užívací vztahy k nim [§ 14 odst. 1 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“)]. Veřejnou vyhláškou žalovaného ze dne 8. 4. 2004, č.j. PÚ – 921/04/202.2/Fo, byla oznámena změna názvu a rozšíření této pozemkové úpravy na komplexní pozemkovou úpravu. Ve vztahu k žalobkyni zpracoval žalovaný bilanci pozemků před scelením a po scelení, vypočetl výměru pro scelení a náhradu po scelení. Provedl rovněž soupis nároků žalobkyně jako vlastnice blíže specifikovaných pozemků o celkové výměře 79 197 m² a ceně 522 270 Kč.

Přípisem ze dne 29. 4. 2004 vznesla žalobkyně své připomínky. Scelovací řízení podle ní neprobíhalo v 50. letech v souladu s tehdy platnými právními normami, zápis o scelení nebyl

uveden v pozemkových knihách; pozemky ze scelení proti podpisu nepřebírala. Žádala o uvedení od kdy do kdy probíhalo scelování a jakým způsobem probíhalo umístění náhradních parcel. Namítla rovněž porušení zákona žalovaným, neboť již v roce 1992 požádala o vydání pozemků a vyjádřila svůj nesouhlas s komplexní pozemkovou úpravou.

Připomínky vlastníků k soupisu nároků včetně připomínek žalobkyně projednal žalovaný se sborem zástupců dne 1. 9. 2004. Na přípis žalobkyně reagoval žalovaný sdělením ze dne 16. 9. 2004, č.j. PÚ – 2816/04/202.2/Fo, ve kterém se vyjádřil k námitkám žalobkyně a osvětlil svůj postup.

Dne 27. 10. 2004 byl se žalobkyní projednán návrh umístění nových pozemků, s čímž žalobkyně nesouhlasila. Opětovně vyjádřila svůj nesouhlas s komplexní pozemkovou úpravou přípisem ze dne 27. 10. 2004. Mimo jiné namítala, že před účinností zákona o pozemkových úpravách bylo možno vydat polovinu pozemků v původních místech, na místo aby byly přidělovány podle nedokončeného scelovacího řízení. Nesouhlasí proto s návrhem umístění nových pozemků. Připomínky vlastníků včetně žalobkyně k návrhu komplexní pozemkové úpravy projednal žalovaný se sborem zástupců dne 15. 11. 2004 a k nesouhlasu žalobkyně se podrobně vyjádřil sdělením ze dne 14. 1. 2005, č.j. PÚ – 82/04/202.2/Fo.

Veřejnou vyhláškou ze dne 28. 1. 2005, č.j. PÚ – 209/05/202.2/Fo, oznámil žalovaný vystavení návrhu komplexní pozemkové úpravy v území s nedokončeným scelovacím řízením – katastrální území Újezdec u Přerova. Ze zápisu o závěrečném ústním jednání vyplývá mimo jiné nesouhlas žalobkyně s návrhem nového uspořádání pozemků. Zápis scelení v katastru nemovitostí považuje žalobkyně za neplatný a požaduje původní pozemky před scelením. Stanovisko žalobkyně bylo projednáno se sborem zástupců dne 15. 11. 2004. Bylo konstatováno, že jejím požadavkům nelze vyhovět. Část původních pozemků žalobkyně byla regulačním plánem pro Přerov – Újezdec vyčleněna jako plocha určená k zastavení, část je již zastavěna a je mimo obvod pozemkové úpravy, část pozemku vzniklého ze scelení žalobkyně v minulosti prodala.

Námítky byly se žalobkyní opětovně projednány dne 26. 1. 2005, žalobkyně na svém stanovisku setrvala. Na to žalovaný dne 9. 5. 2005 pod č.j. PÚ – 750/05 – 202.2/Fo vydal žalobou napadené rozhodnutí, kterým schválil návrh komplexní pozemkové úpravy v území s nedokončeným scelovacím řízením v katastrálním území Újezdec u Přerova zpracovaný firmou AGERIS s. r. o. číslo zakázky 2/03-NS, ze dne 28. 2. 2003, který tvoří přílohu tohoto rozhodnutí.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu krajský soud konstatoval, že katastrální území Újezdec u Přerova patří mezi území s nedokončeným scelovacím řízením, kde vlastníkům byly navrženy náhradní pozemky za jejich původní, se kterými vstupovali do scelení, ale dané scelovací řízení bylo přerušeno před závěrečnou fází, nové pozemky nebyly v terénu vytýčeny, nebyl proveden zápis nového stavu v pozemkových knihách a příslušný katastrální úřad vedl od roku 1981 i ve vztahu k žalobkyni vlastnictví k předmětným pozemkům podle návrhu scelovacího plánu. Námitka porušení zákona o pozemkových úpravách není podle soudu oprávněná. Žalovaný postupoval správně podle tohoto zákona, řízení bylo zahájeno poté, co tento zákon nabyl účinnosti.

Důvodnými soud neshledal ani námítky žalobkyně, podle kterých nebylo doloženo převzetí náhradních pozemků v původním řízení (pozemky nebyly v terénu vytýčeny a nemohly být tudíž ani převzaty). Tyto námítky se podle krajského soudu vztahují k původnímu scelovacímu řízení. Z hlediska okamžiku vzniku vlastnického práva žalobkyně k náhradním pozemkům měla rozhodující význam hlavní fáze scelovacího řízení, která skončila potvrzením

scelovacího plánu. Z obsahu správního spisu plyne, že v daném případě scelovací práce pokročily až do stadia schválení, resp. potvrzení scelovacího plánu a při nedostatku zápisu vlastnického vztahu žalobkyně do pozemkové knihy bylo sice dané scelovací řízení nedokončené, žalobkyně však již pozbyla svého vlastnického práva k původním pozemkům a nabyla vlastnictví k pozemkům náhradním. Pro řízení podle scelovacích předpisů přitom v dané době platilo vládní nařízení č. 8/1928 Sb., o věcech náležejících do působnosti politických úřadů, a výsledkem tohoto řízení bylo rozhodnutí příslušného správního orgánu vrchnostenské povahy. Z tohoto důvodu měl vklad vlastnického práva do pozemkové knihy jen evidenční charakter, protože se jednalo o přechod vlastnictví dle tehdy účinného zákona č. 946/1811 sb. z. s., obecného občanského zákoníku ze dne 1. 6. 1811, přičemž podle § 114 zákona č. 141/1950 Sb., občanského zákoníku, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 1951, v případech, ve kterých tak zákon stanoví, přechází vlastnictví přímo ze zákona anebo výrokem soudu, úřadu nebo orgánu veřejné správy. Tímto byl výslovně opuštěn intabulační princip, kdy shora uvedené vedlo k tomu, že pro vznik vlastnického práva žalobkyně k náhradním pozemkům při scelovacím řízení nebylo zapotřebí zápisu do pozemkové knihy. Z uvedeného je pak podle soudu zřejmá rovněž nedůvodnost námitek, podle kterých nebylo vytvořeno mapové dílo, resp. k neexistenci scelovacího plánu (mapy), který tvoří součást správního spisu předloženého žalovaným. Katastrální úřad tedy vedl vlastnictví k pozemkům žalobkyně v souladu s návrhem scelovacího plánu, jak vyžaduje § 14 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách, a žalobkyni tak vzniklo vlastnictví k pozemkům podle tohoto návrhu.

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud v Ostravě podle jejího názoru nesprávně posoudil právní postavení stěžovatelky jako vlastníka pozemků zaspaných v tehdejších knihovních vložkách č. 13, 15, 29, 224, 448, 361 v k. ú. Újezdec u Přerova, které byly zahrnuty do následného ukončovacího scelovacího řízení probíhajícího v letech 2003 až 2005. Tuto nesprávnost namítala stěžovatelka již v žalobě. Výše uvedené nemovitosti nabyly žalobkyně na základě postupní smlouvy ze dne 12. 9. 1956, tj. až po zrušení zákona č. 47/1948 Sb. vládním nařízením č. 47/1955 Sb., tedy v době, kdy veškeré scelovací procesy byly již zrušeny a ukončeny. V době nabytí předmětných nemovitostí platil občanský zákoník z roku 1950 a zápis do pozemkových knih měl pouze deklaratorní účinek. Pokud tedy byly výše uvedené pozemky ve vlastnictví stěžovatelky vedeny katastrálním úřadem jako pozemky s nedokončeným scelovacím řízením, pak žalovaný ve svém postupu pochybil, když je zahrnul do dokončovacího scelovacího procesu probíhajícího v letech 2003 – 2005. Tuto skutečnost pak nesprávně zhodnotil po skutkové i právní stránce i krajský soud, když žalobu stěžovatelky zamítl.

Stěžovatelka nabyly uvedené nemovitosti v dobré víře a na základě tehdy platných právních předpisů. Pokud by tedy její pozemky měly být zahrnuty do scelovacího procesu, byla by zkrácena na svých vlastnických právech, zaručených článkem 11 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatelka dále napadla závěr krajského soudu o tom, že původní scelovací řízení bylo přerušeno až po fázi hlavní. Scelovací plán nebyl nikdy potvrzen a fakticky tedy neexistuje. Podle § 61 zákona č. 47/1948 Sb. musel scelovací plán obsahovat původní zprávu, mapu nového rozdělení, rejstřík držebností, výpočet a rejstřík náhrad sestavených dle případných nových ocenění a k tomu musí obsahovat podle § 95 vládního nařízení č. 171/1940 Sb. také příslušné mapy a plány. Jelikož v letech 1948 až 1953 nebylo vytvořeno žádné mapové dílo nového rozdělení v k. ú. Újezdec u Přerova, nemohl nikdy vzniknout ani scelovací plán, který by mohl být následně potvrzen. Řízení tedy muselo být přerušeno již v průběhu fáze hlavní.

Uvedené má pak podle stěžovatelky zásadní důsledky pro posouzení platnosti scelovacího řízení. Podle nálezu Ústavního soudu č. 152/1998 Sb. je pro posouzení momentu vzniku vlastnického práva rozhodující řízení hlavní, které je ukončeno výše uvedeným potvrzením scelovacího plánu. Po potvrzení scelovacího plánu již nebylo možné žádat v předešlý stav (§ 99 vládního nařízení č. 171/1940 Sb., § 63 odst. 2 zákona č. 47/1948 Sb.). Jinak řečeno, právní mocí rozhodnutí o potvrzení scelovacího plánu docházelo k pozbytí vlastnického práva k původním a k nabytí vlastnického práva k pozemkům novým. Stěžovatelka je přesvědčena, že scelovací řízení do tohoto stadia nedospělo, a proto je i nadále vlastníci pozemků před zahájením scelování v roce 1948. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 63 odst. 2 Vládního nařízení č. 171/1940 Sb. musí scelovací plán obsahovat ocenění pozemků a práv, ke kterým třeba přihlížeti při zjišťování náhrad nebo vyrovnání, označení pozemků pojatých do scelování a náhradních pozemků a vyznačení oněch společných zařízení, která byla uznána za nutná k hospodářské použitelnosti náhradních pozemků.

Podle zákona č. 47/1948 Sb. se scelovací řízení dělilo na řízení předběžné, hlavní a závěrečné (§ 47). Řízení předběžné (§ 48) zahrnovalo a) obchůzku a označení hranic scelovacího obvodu, b) rozhodnutí o dodatečném rozšíření scelovacího obvodu (§ 37), o vyloučení pozemků ze scelování (§ 36) a o určení pozemků, jichž se má použít k účelům uvedeným v § 82, c) odhad (třídění) pozemků, zjištění dosavadního držebnostního stavu a sestavení rejstříku držebností, d) vyložení odhadního plánu a rozhodnutí o námitkách podaných proti odhadu pozemků a proti rejstříku držebností. Řízení hlavní (§ 55) zahrnovalo a) vypracování, projednání a provedení projektu společných zařízení (§ 39), po případě zabezpečení jejich provedení, b) výslech přání účastníků o tom, kde a jaké náhradní pozemky jim mají být přiděleny, aby se účelně vyhovělo potřebám jejich zemědělských podniků, c) stanovení náhradních pozemků, peněžitých vyrovnávacích částek a vypracování scelovacího plánu, d) odevzdání náhradních pozemků do zatímního užívání přímým účastníkům, e) vyložení scelovacího plánu a rozhodnutí o námitkách proti plánu, f) potvrzení a provedení scelovacího plánu. Řízení závěrečné nakonec zahrnovalo a) sestavení pomůcek pro změnu a opravu nebo založení pozemkové knihy a pozemkového katastru, b) rozvrh nákladů scelovacího řízení, c) opatření pro udržování společných zařízení, d) vyhlášku o zakončení scelovacího řízení (§ 75).

Podle § 61 odst. 1 citovaného zákona se scelovací plán skládal a) z průvodní zprávy, b) z mapy nového rozdělení, c) z rejstříku držebností (§ 52), d) z výpočtu a z rejstříku náhrad, sestavených podle případného nového ocenění vzhledem k výhodám vzniklým scelováním.

Podle § 14 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách jsou předmětem pozemkových úprav v katastrálních územích s nedokončeným scelovacím řízením všechny pozemky nacházející se v katastrálním území, ve kterém nebylo dokončeno scelovací řízení podle dříve platných zvláštních právních předpisů (dále jen „scelování“), bez ohledu na dosavadní způsob jejich využití a existující vlastnické a užívací vztahy k nim.

Podle § 14 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách platí v katastrálním území, ve kterém nebylo dokončeno scelování a katastr nemovitostí vede vlastnictví k pozemkům v souladu s návrhem scelovacího plánu,³⁵⁾ že vzniklo vlastnictví k pozemkům podle tohoto návrhu.

³⁵⁾ Zákon č. 47/1948 Sb., o některých technicko-hospodářských úpravách pozemků. Vládní nařízení č. 171/1940 Sb., o scelování hospodářských pozemků a jiných úpravách pozemkové držby.

O věci uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Právní závěry, k nimž dospěl při svém přezkumu krajský soud, jsou podle názoru Nejvyššího správního soudu správné a v zásadě se s nimi lze ztotožnit. Přesto je Nejvyšší správní soud toho mínění, že v některých ohledech bylo na místě nahlížet právní problematiku daného případu z poněkud odlišného úhlu, než jak učinil krajský soud; potřebnou pak Nejvyšší správní soud shledal rovněž korekci některých skutkových zjištění krajského soudu, pro která nenalezl ve správním spisu plnou oporu.

Předně je třeba vyslovit se k otázce vzniku vlastnického práva stěžovatelky – ke kterým pozemkům, podle jakých předpisů, s jakými účinky apod., tj. otázkám, ke kterým se v průběhu správního a následného soudního řízení vyjadřovali různě stěžovatelka, žalovaný i krajský soud. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že z hlediska předmětného správního řízení (tj. řízení o pozemkové úpravě v území s nedokončeným scelovacím řízením) se většina dosud učiněných úvah na toto téma ubírá nesprávným směrem. Aby vůbec bylo možné realizovat pozemkové úpravy v katastrálních územích s nedokončeným scelovacím řízením (při tak výrazných zásazích do vlastnických práv, k jakým došlo v Československu v letech 1951 až 1989, a při velmi limitované evidenci nemovitostí v této době), konstruuje totiž zákon o pozemkových úpravách pro své účely určitou fikci vzniku vlastnického práva k pozemkům vstupujícím do pozemkové úpravy, a to „*bez ohledu na dosavadní způsob jejich využití a existující vlastnické a uživatelské vztahy k nim*“. Z hlediska daného správního řízení je tedy naprosto nevýznamné, kdy, jak a podle jakých předpisů stěžovatelka vlastnictví k pozemkům v k. ú. Újezdec nabyla, za předpokladu, že se ukáže naplněnou hypotéza ustanovení § 14 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách, tj. že:

- 1) pozemkové úpravy se týkají katastrálního území, ve kterém nebylo dokončeno scelování a
- 2) katastr nemovitostí vede vlastnictví k pozemkům v souladu s návrhem scelovacího plánu podle úpravy z roku 1948, resp. 1940 (zde se tedy předpokládá jednak existence návrhu scelovacího plánu, jednak skutečnost, že katastr nemovitostí vede svou evidenci v souladu s tímto návrhem).

O tom, že pozemkové úpravy se týkají katastrálního území, ve kterém nebylo dokončeno scelování, není v daném případě sporu, z čehož vyplývá rovněž nedůvodnost stěžovatelčiny námitky, že pozemky v jejím vlastnictví neměly být zahrnuty do scelovacího řízení probíhajícího v letech 2003 až 2005. (Jak správně stěžovatelka uvedla, scelování bylo přerušeno, a tudíž i započato ještě předtím, než uvedené nemovitosti nabyly do svého vlastnictví, a celá nedokončená část řízení v letech 1948 až 1953 tedy proběhla v době, kdy vlastníky byly stěžovatelčiny právní předchůdci.) První podmínka pro vznik vlastnictví stěžovatelky k pozemkům v evidenci katastrálního úřadu podle § 14 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách je tedy splněna.

Poněkud složitější je to s posléze uvedenou podmínkou § 14 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách spočívající v existenci návrhu scelovacího plánu, resp. v tom, že katastr nemovitostí vede svou evidenci v souladu s tímto návrhem. Stěžovatelce je nutno přisvědčit, že existenci scelovacího plánu (natož potvrzeného) nelze v daném případě z čehokoli dovodit (a pokud tak krajský soud učinil, postrádá toto jeho zjištění ve správním spisu oporu), a je tedy nanejvýš pravděpodobné, že původní scelovací řízení bylo přerušeno ještě před koncem

své hlavní fáze. Toto zjištění však podle Nejvyššího správního soudu není – z hlediska výše vyloženého ustanovení § 14 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách – rozhodující. Důležitá pro určení vlastnictví k pozemkům, se kterými stěžovatelka vstupovala do pozemkové úpravy, totiž není existence „*potvrzeného scelovacího plánu*“, nýbrž existence „*návrhu scelovacího plánu*“ a dále pak skutečnost, že katastr vede evidenci v souladu s ním.

Pojem „*návrh scelovacího plánu*“ dřívější právní úprava nezná, a jeho obsah je proto třeba dovodit výkladem. Dle názoru Nejvyššího správního soudu je návrhem scelovacího plánu nutno rozumět takový dokument, ze kterého lze seznat zamýšlené nové uspořádání pozemkových celků v daném katastrálním území a jejich budoucí vlastníky, tedy materiál, včetně mapové části, kterou bude možné porovnat s mapou aktuálně vedenou v evidenci katastrálního úřadu a posoudit jejich vzájemný soulad či nesoulad.

Za součást scelovacího plánu lze pak podle Nejvyššího správního soudu považovat tzv. „*scelovací mapu*“, jež tvoří součást správního spisu, datovanou rokem 1949, ze které je možné vyčíst plánované umístění nových pozemků vzniklých scelováním, jakož i jejich určení příslušným osobám do scelování vstoupivším. Porovnáním uvedené „*scelovací mapy*“ s obsahem LV č. 500 pro k. ú. Újezdec u Přerova, resp. s „*mapou původního stavu*“ z listopadu 2004, pak Nejvyšší správní soud zjistil, že pozemkové celky navržené scelovací mapou z roku 1949 pro právní předchůdce stěžovatelky odpovídají pozemkům vedeným katastrálním úřadem jako pozemky ve vlastnictví stěžovatelky a lze tedy uzavřít, že katastr nemovitostí vede vlastnictví k pozemkům stěžovatelky „*v souladu s návrhem scelovacího plánu*“.

Z uvedeného vyplývá, že stěžovatelce vzniklo vlastnictví k pozemkům, které jsou vedeny v evidenci katastru nemovitostí na LV č. 500 pro k. ú. Újezdec u Přerova, v souladu s § 14 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách a s těmito pozemky stěžovatelka vstoupila do komplexní pozemkové úpravy. Konečné právní závěry krajského soudu jsou tak – přes uvedené výhrady k jejich odůvodnění – správné a napadený rozsudek tedy netrpí vadami podle § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, žádné náklady mu však v souvislosti s řízením o kasační stížnosti prokazatelně nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu